

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναῖδος» ν' ἀποστείλωσι τὴν μικρὰν συνδρομὴν των, ὅπως μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ γραματοσήμου Ἑλληνικοῦ ἢ Γαλλικοῦ.

Ο ΑΛΘΗΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἐὰν δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅ,τι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Δημιουργοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ συντηρήσει τοῦ ἀνθρώπου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Νόμισον εὐχαρίστησιν, εὐτυχίαν, ἀτομικὸν συμφέρον, ἀτομικὸν πλουτισμὸν, ἢ ἐνεστῶσαν ἐπίγειον τέρψιν, τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς, καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι αἰνίγμα, ἡ ζωὴ πρόβλημα ἀνεπίδεκτον λύσεως, ὁ κόσμος χάος ἀτάκτων, παραξένων καὶ συγκρουομένων στοιχείων, καὶ ἅπαντα ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις τοῦ συλλογίζεσθαι ἀπηλλισμένη παραδοξολογία. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τότε ἄτομον ἐνδὸς ἀτομικοῦ κόσμου ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὑπὸ παντὸς ἀνέμου, περιστρεφόμενος ὑπὸ πάσης δίνης, παρωθόμενος ὑπὸ παντὸς ρεύματος, ἕως οὗ ἐξαφανίζεται εἰς τὴν μηδαμινότητα ἐξ ἧς ἀνέκυψεν,

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τότε ἀποτέλεσμα ἀνευ αἰτίας, ἀρχὴ χωρὶς νὰ ἔχῃ τέλος, μετέωρον λάμπων ὡς ἀδάμας, καὶ παρέχον ὑπότχστιν δόξης, ἀλλὰ σθυνόμενον ἐν αὐτῇ τῇ ἐκλάμψει τῆς πορείας του.

Ἐν τῷ φωτὶ μόνον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ βλέπομεν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μία δοκιμασία, διδασκαλία, προετοιμασία, ἐργασία, πάλη, νίκη, χειραφεσία, ἀπολύτρωσις· καὶ ὁ κόσμος εἶναι ὁ ἀγρὸς καὶ ἡ διδομένη εὐκαιρία πρὸς κατόρθωσιν δόξης καὶ τιμῆς καὶ ἀθανασίας καὶ αἰωνίου ζωῆς, — τότε μόνον ἐπιχέεται ἡλικὸν φῶς ἐπὶ τοῦ θολοῦ χάους τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρ-

ξεως· τότε πᾶν κῦμα πόνου καὶ λύπης ἀκτινοβολεῖ μετὰ κάλλους, καὶ κυλίστα ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἀρμονίᾳ, καὶ ἡ ἁμαρτία, ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος, — περιβεβλημένα δι' ἀγγελικῶν χλαυδῶν — μεταμορφοῦνται εἰς λειτουργικὰ πνεύματα ἀποστελλόμενα ἵνα ὑπηρετήσωσι τοὺς κληρονόμους τῆς ἀθανασίας.

Ὡ γῆ! ἡ παρθενικὴ σου ἀθωότης λίαν ἐνωρίς ἐλάβε πτέρυγας καὶ ἐπέταξεν ὁ χρυσοῦς αἰὼν σου — ὦ γῆ, γῆ! διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ὕβριν κατεδικάσθης εἰς κατασχύνην ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρὶ τῆς νεότητός σου· ἔκτοτε πόσις πολλῆς δόξης στερεῖται· καὶ ὅμως ὁ ποίός τις κόσμος καλοῦ ἔμεινεν εἰσέτι. Ἡ ἄκνυα, τὸ χαλεπὸν ἐμβλημα τῆς ἀρᾶς, παρουσιάζει παράδεισον ἀνθέων, ὁ πόνος, ἡ τοῦ ἀνθρώπου τιμωρία, τρέφει τὰς εἰρηνικὰς ἀγαλλιᾶσεις κατὰ τὰς ὥρας τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου· ὁ λοιμὸς καὶ λιμὸς, ὁ σεισμὸς, ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ νόσος γεννῶσι τὰς ἀγιοτάτας καλοκαγαθίας.

Ὡ πόσον μελαγχολικαὶ εἰσὶν αἱ κραυγαὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν ἀνθρώπων δηλονότι τῶν ἀρνούμενων τὸν Θεόν, τῶν συκοφαντούντων τὴν ἁγίαν Γραφήν! Οἱ ἄνθρωποι προτιμῶσι μᾶλλον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ ὁ λόκληρον τὸ γένος των νὰ καταδυθίζωνται εἰς βάθος ἀκαταλήπτου ἐξαχρειώσεως ἢ νὰ ἔλθωσι εἰς τὸ φῶς, καὶ ἀναγνωρίσωσι τῆς ὑπάρξεώς των τὸν σκοπὸν καὶ τὸ σημεῖον. Οἱ ἄνθρωποι προτιμῶντες νὰ ζῶσιν ὡς θηρία ἢ νὰ μὴ ζῶσιν, εὐρέθησαν ἀνέκαθεν πρόθυμοι νὰ συναγελαζῶνται μετὰ τῶν θηρίων, νὰ ζῶσι καὶ ἀποθνήσκωσιν ὡς τὰ κτήνη, κυλιόμενοι ἐν τῇ ἡδονῇ, ἀπορροφῶντες πᾶσαν ρυπαρότητα ἀπλήστως, δαπανῶντες τὴν δυνάμιν των ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς ἀσωτείας καὶ λαμβάνοντες ὡς ἐμβλημα τοῦ δόγματός των τὸ, «ἂς φάγωμεν καὶ πίωμεν, διότι αὐριοὶ ἀποθνήσκομεν».

Μόχθος διὰ τὴν τροφὴν ἥτις φθείρεται, διὰ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ὅστις σκωριάζει, δι' οἰκίας καὶ γαίας, αἱ ὁποῖαι ταχέως δὲν γνωρίζουσιν ἡμᾶς παντοτεινοῦς κυρίου, διὰ τὰ εὐτελῆ στοιχεῖα τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν μεθ' ἡ-

μῶν. Τοῦτο τὸ μοχθεῖν διὰ τοιαῦτα. — Ὡς χάρις τῷ Θεῷ, — τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ χριστιανοῦ! Τοῦτο εἶναι μέρος τι τῆς ματαιότητος ἐκείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπετάγη ὁ ἄνθρωπος ἀκουσίως — τῆς κατάρας ἐκείνης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὸς καὶ ἡ γῆ, ἐξ ἧς ζητεῖ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, τώρα εἰσέτι διατελοῦσι — καὶ τοιοῦτον τὸ ἔργον ἡ κεκοπιασμένη πεφορτισμένη καὶ δυσηρεστημένη καρδιά τῆς ἀνθρωπότητος αἰσθάνεται ὑπάρχον. Διότι ἐν τῇ ἡλικίᾳ φιλοσοφία πάντοτε κραυγάζει ἐκθύμως διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν εὐγένειαν ἀπλῆς ὑλικῆς ἐργασίας, τὰ κεκμηκότα μέλη, τὸ καθιδρωμένον μέτωπον, ἡ κενὴ ἐστία καὶ αἱ ἔλκη προξενούσαι φροντίδες, ὁ λίαν συχνὰ πεινῶν κενὸς στόμαχος, καὶ τὸ ρακῶδες σῶμα, ἡ ἀλγούσα καρδιά, ἡ πονηρὰ νόσος καὶ τὸ φθειρόμενον ἐξηντημένον σῶμα τοῦ ἐργάτου, ἀποδεικνύουσι ψευδεῖς τὰς ματαίας αὐτῆς τῆς φιλοσοφίας ἀδολασχίας. Οὐχί, ὦ! οὐχί, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη διὰ τὴν γῆν. Τοῦ ἀνθρώπου τὸ συμφέρον δὲν θάπτεται ἐν τοῖς σπλάγχχνις τῆς γῆς. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη ἵνα ἐξαντλή τὴν δυνάμιν του ἐν τῷ κερδίζειν ἐν τευχάριον ἄρτου, ἢ ἵνα σπαταλᾷ τὰς ἐνεργείας του, ὡς τὸ παῖζον παιδίον ἐν τῇ παραλίᾳ εἰς τὸ σωρεύειν ὁμοῦ τὴν ἄμμον καὶ τὰ ὄστρακα, τὰ ὁποῖα κείνται διεσκορπισμένα περὶ αὐτὸ, καὶ ἅτινα τὸ πρῶτον κύμα ἀφαρπάζει ὡπίσω ἐν τῷ πυθμένι. Τὸ τρώγειν καὶ πίνειν καὶ εὐθυμεῖν δὲν ἀποτελοῦσι τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τοῦ κτήνους ὅπερ ἀπόλλυται. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀξίωμα τῆς φιλοσοφίας ἐκείνης ἥτις δὲν γινώσκει τὸν Θεόν, καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ζῶσιν ὡς θεοὶ ἐν τῷ κόσμῳ, «χωρὶς Θεοῦ, καὶ χωρὶς ἐλπίδος, ὧν θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ». Μηδὲ ὁ πλοῦτος δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀξίαν, μηδὲ τὰ χρήματα μεταδίδωσιν εἰς αὐτὸν οἰκονομικὴ μορφήν ὡραιότητος ἢ ἀκτινα τινὰ εὐδαιμονίας. Μηδὲ προξενούσι ζωὴν ἐνασχολήσεως διότι δυνατόν ὁ πλοῦτος νὰ προξενῇ ἐργατικὴν ῥαθυμίαν καὶ ἀνωφελῆ κόπον, ἀλλὰ δὲν φέρει παραμυθίαν εἰς τοὺς ἀσβέστους πόθους τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου. Οὗτος εἶναι ἀθάνατος, καὶ πάντα ταῦτα ἀπόλλυνται ἐν τῇ χρήσει τοῦ «λάβε πτέρυγας καὶ πέτασον», ἢ ἀφίνονται ὡπίσω ἀκουσίως ἵνα παρακολουθήσῃς μόνον ἐν τοῖς αἰωνίοις αὐτῶν λογαριασμοῖς.

Προσέτι αἱ κατὰλληλοι ἀσχολίαι, καὶ αἱ λογικαὶ καὶ συγκεχωρημέναι ἡδοναὶ τῆς ζωῆς δὲν εἶναι τὸ τέλος δι' ὃ ὁ ἄνθρωπος κυρίως ἐπλάσθη, ἀλλ' ἀνακουφίσεις καὶ ἐμψυχωσεις πρὸς τὸν σκοπὸν μέσα διὰ τὴν πληρώσιν τοῦ τέλους· ἢ μᾶλλον οἱ ὅροι ἐν τοῖς ὁποίοις ὁ ἀνθρωπότης ὑφίσταται καὶ εἶναι ἱκανὴ τοῦ ἐκπληρῶσαι τὸν ὑψηλὸν καὶ ἅγιον σκοπὸν τῆς. Ταῦτα δὲν τελειοποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον, μηδὲ περαίνει ὁ ἄνθρωπος μετ' αὐτῶν. Αὐτὰ δὲν ικανοποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὰ ἀφίνουσιν αὐτὸν πεινῶντα, διψῶντα, ἀπληστον μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν ἱκανοποιητικοῦ τινὸς καλοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀτενίζει ὑπεράνω καὶ πέραν καὶ πόρρω ἀπ' ὅλων αὐτῶν, καὶ αἰσθάνεται ὅτι ἐὰν δὲν ἔχῃ αὐτὸ δι' ὃ ἀτενίζει, πρέπει νὰ ἔχῃ εὐτυχίαν τινὰ καλ-

λιτέραν ἐκείνης ἣν ταῦτα δύνανται νὰ δώσωσιν. Αἱ δυνάμεις καὶ αἱ ιδιότητες του τείνουσιν ὑπερβαλλόντως πρὸς τι ὑψηλότερον ἀντικείμενον, καὶ πρὸς τινα διαρκεστέραν καὶ ἀρεστοτέραν εὐδαιμονίαν.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔδωκε εἰς αὐτὸν ἀντίληψιν ὑπερτέρων ἐκείνης τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα ἀπόλλυνται, ὅπως ἡδύνατο νὰ ὑπηρετῇ καὶ δοξάζῃ τὸν Δημιουργόν του πράττων τὸ θέλημά του, καὶ φέρων καρπὸν ἐν Θεῷ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἅγιος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπομένως πρέπει νὰ ᾔνῃ ἅγιος ἐν τῷ λογισμῷ, ἐν τῷ λόγῳ καὶ ἐν τῇ διαθέσει του. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, ὅθεν καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν θεῖον νόμον, ἢ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ποινὴν τῆς παρακοῆς του. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, ὅθεν καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὸν Θεόν καὶ ὑπακούῃ εἰς αὐτὸν ἐκ καρδίας, καὶ ν' ἀγαπᾷ αὐτὸν ὑπερβαλλόντως πάντοτε καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του, νὰ ζῇ συμφώνως μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ν' ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτόν.

ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ

Φυτόν πλέον ἐκτεταμένης χρήσεως παρὰ τὸν καπνὸν εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει. Κατὰ τοῦτο, ὅχι μόνον ὑπερβαίνει τὸ τέιον τὸν καφὲ τὰ γεώμηλα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν σίτον. Πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦτον τῆς τιμῆς βαθμὸν, ὁ καπνὸς ἐπαθε πολλὰ καὶ μεγάλα βάρβαρα· τὴν ὡραίαν θέσιν εἰς ἣν τὸν βλέπομεν σήμερον, τὴν ἀπέκτησεν ἀφοῦ ἐθριάμβευτεν ἐναντίον ἀπείρων δυσκολιῶν καὶ ἀντιστάσεων. Ἄν βασιλεύῃ σήμερον ἐπὶ τῶν δύο κόσμων, ἦτο ποτὲ καιρὸς καθ' ὃν οἱ Διασώται του ὑποκείμενοι εἰς τὰς ποινὰς τοῦ ποινικοῦ κώδικος, δὲν εὕρισκον γωνίαν γῆς ὅπου νὰ τὸν βορῶν ἢ νὰ τὸν καπνίζουσιν ἐν εἰρήνῃ. Ὁλόκληροι τόμοι δὲν θὰ φθάσουν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπιχειρήσῃ νὰ περιγράψῃ τὰ περιστατικὰ τοῦ πολέμου τὸν ὁποῖον ἡ θρησκεία, ἡ πολιτικὴ, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ καθαριότης ἐκίνησαν ἄλλοτε κατὰ τοῦ καπνοῦ.

Εἰς τὴν πάτριον γῆν τοῦ καπνοῦ, τὴν Ἀμερικὴν, ἡ ἀπόλαυσίς του, οὔσα ἐφικτὴ εἰς ὅλους, δὲν ἐσκανδάλιζε κανένα. Οἱ ἄγριοι καὶ βάρβαροι ἐκεῖνοι λαοὶ δὲν ἠνόουν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ᾔνε ἐγκλημα τὸ νὰ ἐμβάξῃ κανεὶς κόνιν φυτοῦ εἰς τοὺς μυκτῆρας του ἢ νὰ καίῃ τὸ φυτόν τοῦτο καὶ νὰ βορᾷ τὸν καπνὸν του. Εἰς τὴν ἐξευγενισμένην ὅμως Εὐρώπην ἄλλως πῶς ἐκρίθησαν αἱ τοιαῦται πράξεις.

Πρῶτος εἰσήγαγε εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν καπνὸν, κατὰ τὸ 1560 ὁ κύριος Νικῶ, πρέσβυς Φραγκίσκου τοῦ Β', βασιλέως τῆς Γαλλίας, παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Πορτογαλλίας, καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸν δῶρον εἰς τὴν βασιλίссαν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων. Ἐτιμήθη δὲ εὐθὺς ὡς πρᾶγμα νέον καὶ, διὰ πολλὰ ἔτη μόναι αἱ ῥίνες τῶν αὐλικῶν εἶχον τῆς ἀπολαύσεως αὐτοῦ τὸ προνόμιον. Μετὰ ταῦτα διεδόθη ἡ χρῆσις του ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὴν πόλιν ὅλην καὶ ἔγεινε σχεδὸν γε-